

Sygn. akt I C 1161/19

WYROK

1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Anna Ściepuro

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Kordecka

po rozpoznaniu w dniu 05 czerwca 2020 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Miejskiej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko D. Ż.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. Ż. na rzecz powoda (...) Miejskiej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 428,40 zł (czterysta dwadzieścia osiem złotych i czterdzieści groszy), w tym:

- kwotę 142,80 zł (sto czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 03 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 142,80 zł (sto czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 142,80 zł (sto czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego D. Ż. na rzecz powoda (...) Miejskiej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygn. akt I C 1161/19

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2014 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. Ż. o zapłatę kwoty 428,40 zł wraz kosztami procesu i z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwot:

- 142,80 zł od dnia 03 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

- 142,80 zł od dnia 12 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

- 142,80 zł od dnia 27 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany podróżował pociągiem obsługiwany przez powoda trzykrotnie bez ważnego biletu na przejazd. Powód dochodzi należności stanowiącej sumę opłaty taryfowej za przejazd i opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu ustalonej na podstawie Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia

20 stycznia 2005 r. w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej. Pozwany Na żadaną treścią pozwu kwotę składały się:

- opłata przewozowa nr (...) na kwotę 2,80 zł o terminie płatności 02 lutego 2014 r.;
- opłata dodatkowa nr (...) na kwotę 140 zł o terminie płatności 02 lutego 2014 r.;
- opłata przewozowa nr (...) na kwotę 2,80 zł o terminie płatności 11 lutego 2014 r.;
- opłata dodatkowa nr (...) na kwotę 140 zł o terminie płatności 11 lutego 2014 r.;
- opłata przewozowa nr (...) na kwotę 2,80 zł o terminie płatności 26 lutego 2014 r.;
- opłata dodatkowa nr (...) na kwotę 140 zł o terminie płatności 26 lutego 2014 r.

Pozwany nie uiszczył w zakreślonym terminie żadnej z należności.

W dniu 05 stycznia 2015 r. referendarz sądowy w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1901073/14 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie powoda.

Następnie postanowieniem z dnia 09 kwietnia 2015 r. – z uwagi fakt, że miejsce pobytu pozwanego nie było znane - nakaz zapłaty z dnia 05 stycznia 2015 r. został uchylony, a sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tczewie.

W dniu 11 czerwca 2015 r. referendarz sądowy tut. Sądu w sprawie o sygn. akt I Nc 1574/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu, który to nakaz uprawomocnił się z dniem 12.12.2015 r. W dniu 18.04.2017 r. pozwany złożył od w/w nakazu zapłaty sprzeciw, który został odrzucony przez Sąd I instancji postanowieniem z dnia 31.10.2017 r. Rozstrzygnięcie to uchylił Sąd II instancji. W toku dalszego postępowania pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Ostatecznie postanowieniem z dnia 06 maja 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1574/15 Sąd Rejonowy w Tczewie uchylił zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2015 r. oraz stwierdził nieprawidłowość doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2015 r.

Pozwany D. Ż. w sprzeciwie od nakazu zapłaty podał, że akceptuje jedynie mandat, na którym widnieje jego podpis, nie akceptuje dwóch pozostałych, na których nie ma jego podpisu. Podał, że w godzinach 6:26 i 7:07, w których wystawione są mandaty, nie poruszał się na trasie G.- G. kolejką (...), gdyż o tej porze już jest obecny w pracy, do której dojeżdża samochodem.

W dniu 28 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt I C 1161/19 referendarz sądowy tut. Sądu wydał postanowienie o zwolnieniu pozwanego z kosztów sądowych w całości i oddaleniu wniosku pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 05 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy w Tczewie utrzymał w mocy zaskarżone przez pozwanego orzeczenie referendarza sądowego, oddalając wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie w dniu 05 czerwca 2020 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, nadto podał, że do pracy dojeżdża samochodem, nie korzystając z usług świadczonych przez powoda. Potwierdził autentyczność swojego podpisu na jednym z mandatów, nie pamiętał okoliczności jego wystawienia z uwagi na upływ czasu. Co do dwóch pozostałych wskazał, że nie ma tam jego podpisu ani adresu i je kwestionuje. Zeznał, że w jego opinii te mandaty zostały

wystawione przez pracowników firmy kontrolującej bilety, którzy wymieniali się między sobą danymi pasażerów, by móc wystawiać mandaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach: 26 stycznia 2014 r. o godz. 01:13, 04 lutego 2014 r. o godz. 07:07 i 19 lutego 2014 r. o godz. 06:26 pozwany D. Ż., skorzystał z usług oferowanych przez powoda (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Pozwany trzykrotnie zawarł z powodem umowę przewozu na odcinku od stacji G. do stacji G., podróżując bez ważnego biletu uprawniającego go do przejazdu na tej trasie. Trzykrotnie również został wylegitymowany przez kontrolera biletów, który – po ujawnieniu braku biletu - wystawił pozwanemu każdorazowo wezwanie do zapłaty następujących kwot:

1. w dniu 26 stycznia 2014 r. w protokole serii (...) o nr (...): opłaty taryfowej za przejazd w wysokości 2,80 zł i opłaty dodatkowej w kwocie 140 zł; pozwany podał adres: T., (...) /3 i wezwanie przyjął;
2. w dniu 04 lutego 2014 r. w protokole serii (...) o nr (...): opłaty taryfowej za przejazd w wysokości 2,80 zł i opłaty dodatkowej w kwocie 140 zł; pozwany wskazał adres: T., K. 20/2 i odmówił odbioru wezwania;
3. w dniu 19 lutego 2014 r. w protokole serii (...) o nr (...): opłaty taryfowej za przejazd w wysokości 2,80 zł i opłaty dodatkowej w kwocie 140 zł; pozwany podał adres: T., ul. (...) i odmówił odbioru wezwania.

Pozwany należności opisane powyżej miał obowiązek uiścić w terminie 14 dni od dnia ich wystawienia.

Należność za przejazd w wymienionych dniach na wskazanych odcinkach trasy, zgodnie z Taryfą Przewozową (...) ((...)) zawierającą postanowienia taryfowe o przewozie osób, rzeczy, zwierząt w pociągach (...) Sp. z o.o. (załącznik do uchwały (...) Sp. z o.o. nr 211 z dnia 17 grudnia 2010 r.) wynosiła każdorazowo 2,80 zł. W oparciu o obowiązujący Regulamin Przewozu, upoważnieni pracownicy powoda nałożyli na podróżującego dodatkowo obowiązek uiszczenia każdorazowo opłaty dodatkowej w wysokości 140 zł.

(dowód: protokół seria (...) nr (...), protokół seria (...) nr (...), protokół seria (...) nr (...), częściowo zeznania pozwanego słuchanego w charakterze strony z dnia 05 czerwca 2020 r.- k. 127v-128- przedział czasowy 00:21:05-00:32:45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów/wezwań złożonych do akt sprawy, których autentyczność nie wzbudziła wątpliwości Sądu oraz częściowo na podstawie zeznań samego pozwanego słuchanego w charakterze strony, który przyznał, że wezwanie z dnia 26 stycznia 2014 r. w protokole serii (...) o nr (...) odebrał, skwitował i skorzystał wówczas z usług przewoźnika, jadąc do pracy.

Pozwany D. Ż. w toku postępowania kwestionował autentyczność wezwań zawartych w protokołach serii (...) o nr (...) i o nr (...), podnosząc, iż brakuje na nich jego podpisu oraz że jego zdaniem zostały wystawione w wyniku uzyskania jego danych osobowych ujawnionych na pierwszym wezwaniu. Konkretyzując wskazał, że danymi tymi posługiwali się kontrolerzy firmy (...), sprawdzający bilety w pociągach (...), którym płaci się z osobna za wystawienie każdego mandatu. Według wiedzy pozwanego - grupa 5 – 6 kontrolerów wymieniała się danymi osobowymi pasażerów i wystawiała nienależne mandaty. Pozwany w żaden sposób twierdzenia tego nie udowodnił, a zeznawał w sposób pokrętny. Jasno trzeba w tym miejscu wskazać, że z zeznań pozwanego nie można wywieść innego wniosku niż ten, że kontrolerzy firmy (...) dopuścili się, przynajmniej dwukrotnie, przestępstwa oszustwa na szkodę pozwanego, działając do tego w zorganizowanej grupie przestępczej, ażeby uzyskać środki finansowe za wystawienie dodatkowych mandatów (Sądowi przepisy kodeksu karnego są znane z urzędu). Jest to zarzut bardzo poważny, a niczym nie poparty, nie można więc uznać go za prawdziwy, tylko za gołosłowny. Pozwany nie przedstawił na powyższą okoliczność żadnych dowodów (w szczególności nie wskazał, ażeby zawiadomił organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez kontrolerów biletów).

Faktem natomiast pozostaje, że na każdym z wystawionych wezwań znajdują się dane osobowe pozwanego – imię, nazwisko, imiona rodziców i numer dowodu osobistego. Dane te można było pozyskać z dowodu osobistego okazanego przez pozwanego. Odmowa podpisu wezwania nie stanowi dowodu na to, że pozwanego w tym miejscu i czasie w pociągu (...) nie było.

W tych okolicznościach Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości i prawdziwości wystawionych wezwań, uznając, że stanowią wiarygodny dowód w tej sprawie.

Po części też ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł na zeznaniach pozwanego D. Ż., tj. w części, w której potwierdził przyjęcie wezwania zawartego w protokole serii (...) o nr (...). Zeznania pozwanego w tym zakresie pokrywały się z zebranych w sprawie materiale dowodowym (czyli wezwaniem przedłożonym przez powoda) i jedynie w tym zakresie nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art.774 kc: „Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy”.

Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym (art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe, t. jedn. Dz.U nr 50 z 2000r. poz.651).

Pozwany D. Ż. trzykrotnie odbył podróż bez uprzedniego wykupienia ważnego biletu, a zatem nie wykonał swojego zobowiązania, powstałego na skutek zawartej umowy przewozu (art.471 kc).

Należność z tytułu opłaty przewozowej uregulowana jest w Taryfie przewozowej Spółki (...) w T. z o.o. (Załącznik do Uchwały Zarządu (...) Sp. z o.o. Nr 211 z dnia 17 grudnia 2010 r.). Zgodnie z powyższym w dacie korzystania przez pozwanego z usług świadczonych przez powoda, opłata przewozowa wynosiła 2,80 zł.

Zgodnie z Regulaminem (...), rzeczy i zwierząt przez (...) Sp. z o.o.- załącznik nr 1 Uchwały nr 53/2014 Zarządu (...) Sp. z o.o. z dnia 07 lutego 2014 r., od podróżnego bez ważnego dokumentu przewozu pobiera się opłatę taryfową za przejazd oraz opłatę dodatkową za przejazd bez ważnego biletu ustaloną na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20.01.2005 r.

Wysokość opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu– biletu, określona jest w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005r. w sprawie ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytuł przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz opłaty manipulacyjnej (Dz.U nr 14 z 2005r. poz. 117). W niniejszej sprawie była to 50– krotność ceny najtańszego biletu jednorazowego, normalnego wynoszącej 2,80 zł (§ 2 pkt.1 powołanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury). 2,80 zł x 50 = 140 zł.

Pozwany nie wykazał zasadności zgłaszanych zarzutów przeciwko roszczeniu wykazanemu przez powoda.

W tym miejscu trzeba wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne

znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło Lexis.pl nr 318425).

Powód wykazał swoją legitymację procesową, fakt istnienia zobowiązania pozwanego, jego wysokość, okoliczność i podstawę sporządzenia protokołów serii (...) o nr (...), (...) i (...) oraz przyjęcia przez pozwanego protokołu o nr (...). Twierdzenia pozwanego mające dowodzić okoliczności, iż w dniach 04 i 19 lutego 2014 r. nie korzystał on z usług świadczonych przez powoda, gdyż wówczas posiadał samochód osobowy, nie może stanowić podstawy do ustalenia, iż w tym okresie pozwany nie mógł poruszać się komunikacją miejską. Sam fakt posiadania własnego środka lokomocji nie powoduje automatycznie niemożności korzystania z usług świadczonych przez przewoźników komunikacji miejskiej.

Podnoszone przez pozwanego twierdzenia, jakoby doszło do bezprawnego wykorzystania jego danych osobowych w celu wystawienia wezwań z dnia 04 i 19 lutego 2014 r. także nie zasługiwały na uwzględnienie. Wobec niewykazania powyższych okoliczności przez pozwanego nawet w najmniejszym zakresie, Sąd uznał, iż jest to próba podjętej przez D. Ż. obrony przed orzeczeniem obowiązku uregulowania należności względem powoda.

W odniesieniu do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, należy wskazać, iż z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 § 21 k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Jednocześnie w myśl art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), mocą której zmieniono m.in. przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu).

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie dochodzone niniejszym pozwem jest roszczeniem majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia względem pozwanego stały się wymagalne odpowiednio: 02.02.2014 r., 11.02.2014 r. i 26.02.2014 r. Pozwem wniesionym w dniu 30 grudnia 2014 r. skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie, powód

dokonał przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z powyżej powołanymi przepisami prawa, po każdym przerwaniu terminu przedawnienia biegnie ono na nowo, nadto nie biegnie w czasie trwania postępowania. Tak też za datę wniesienia pozwu uznać należało 30.12.2014 r. Z uwagi na toczące się postępowanie – nie doszło do upływu terminu przedawnienia. Z danym znajdujących się w systemie SAWA tut. Sądu wynika natomiast, że pełnomocnik powoda otrzymał wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu (po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Tczewie przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie) w dniu 18.05.2020 r., a pismo uzupełniające braki formalne wpłynęło do Sądu Rejonowego w Tczewie w dniu 01.06.2014 r., zatem w przepisany 14-dniowy termin. Zarzut uzupełnienia braków formalnych pozwu po terminie (co również podnosił pozwany) jest niezasadny.

Mając całokształt powyższych okoliczności na uwadze, powództwo należało uwzględnić w całości, o czym traktuje punkt I. sentencji wyroku.

Co do zasądzonych odsetek za opóźnienie - art. 481 § 1 kodeksu cywilnego przewiduje, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W zakresie żądania odnoszącego się do zasądzenia odsetek ustawowych, Sąd orzekł mając na uwadze dokonaną w tym zakresie zmianę przepisu art. 481 kc obowiązującą od 1 stycznia 2016 r. (Dz.U.2014.121 t.j.).

W punkcie II. sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 K.p.c. orzeczono o kosztach postępowania. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest ponieść koszty procesu. Ponieważ w niniejszej sprawie stroną przegraną jest pozwany, Sąd zasądził od niego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu - na kwotę 60 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Co do opłaty od pozwu – powód otrzymał jej częściowy zwrot z uwagi na nieprawidłowe stwierdzenie prawomocności nakazu zapłaty i wykonanie pkt. 3 zarządzenia k. 22.